

РЕШЕНИЕ

№ 25157

гр. София, 23.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 08.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3631** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 4, чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. с чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ.

Образувано е по повод на подадена жалба от С. Ю., турски гражданин, [дата на раждане] в Република Турция, притежаващ турски паспорт № U 26848481, издаден в Република Турция на дата 21.07.2022 г. и валиден до 21.07.2032 г., чрез адв. И. Гаваз от Адвокатска колегия [населено място], срещу Заповед № 5403 ПАМ – 80 / 21.03.2025 г. на Заместник – началник на ГПУ – [населено място], с която е заповядано да се приложи принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“, за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнението на връщането на чужденеца.

Според изложеното в жалбата, няма данни издалият заповедта орган да е бил упълномощен от началника на ГПУ, поради което заповедта е нищожна. Не е спазена установената форма за издаване на акта, не е посочено името и длъжността на издателя на заповедта. Посочването на имената и длъжността на длъжностното лице в края на Заповедта е самостоятелно изискване за форма, визирано в чл. 59, ал. 2, т. 8 от АПК и не може да санира акта.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован - не изпраща представител.

Ответникът се представлява от юрк. П. С..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.01.2025 г. на ГКПП – Р. „Д. мост“ при осъществяване на компенсиращи мерки в зоната за отговорност на ГПУ - Р., при РДГП - Р. са били задържани двама турски граждани, единият от които жалбоподателят С. Ю., турски гражданин, [дата на раждане] в Република Турция, турски

гражданин, притежаващ турски паспорт № U 26848481, издаден в Република Турция на дата 21.07.2022 г. и валиден до 21.07.2032 г.

При идентификация в хода на проверката са представени и от двамата турски граждани германски документи за самоличност, като у служителите на ГПУ е възникнало съмнение за тяхната истинност и впоследствие, в придружаващия ги трети турски гражданин са открити турските им паспорти. С Предложение № 5403р-4535/21.03.2025 г. от Началника на група ОДГ при ГПУ Р. е предложено да бъдат приложени спрямо лицето С. Ю. принудителни (ПАМ) по ЗЧРБ, една от които е забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС, при наличие на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ, а именно: чужденецът е направил опит да влезе в страната или да премине през нея, чрез използване на неистински или преправени документи, виза или разрешение за пребиваване.

В резултат на предложението, на основание чл. 42з, ал. 1, вр. с чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЧРБ е издадена обжалваната Заповед № 5403 ПАМ – 80 / 21.03.2025 г. на Заместник – началник на ГПУ – [населено място], като предложената мярка е наложена за срок от 5 години. Издадена е и Заповед № 5403 ПАМ – 79 / 21.03.2025г. за връщане в страната на произход - Република Турция.

От правна страна:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от легитимиран субект - адресат на постановения отказ, в законоустановения срок, но разгледана по същество се явява неоснователна.

Не се приема изложеното в жалбата, че издадената Заповед е нищожна, поради липса на компетентност на административния орган. Заповедта е издадена от компетентен административен орган. По делото е приложена Заповед № 4066з-651/22.03.2024 г., с която Директорът на РДГП Р. е оправомощил на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ заместник - директора на РДГП Р. да налага принудителни административни мерки по ЗЧРБ. Процесуални нарушения при издаването на заповедта не са допуснати, тя е била връчена на жалбоподателя срещу подпис в присъствието на преводач, като не са отбелязани възражения от негова страна, правото му на защита не е било засегнато.

Съгласно разпоредбата на чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ – „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС“ се налага за срок до 5 години, когато „са налице основанията по чл. 10, ал. 1“. В оспорената заповед, като основание по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ е уточнено това по смисъла на т. 7 - направен опит да премине през страната чрез използване на неистинска германска лична карта № A24513066 издадена на 26.05.2023 г. и валидна до 25.05.2033 г.

Мотивите за прилагане на ПАМ са изложени както в заповедта, така и са доразвити в Предложение № 5403р-4535/21.03.2025г. от Началника на група ОДГ при ГПУ Р., в което подробно са описани фактическите обстоятелства, касаещи случая.

Разпоредбата на чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ гласи, че чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава: 1. редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват.

С изменение на Закона за чужденците в Република България са въведени изискванията на Директиви 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки, за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, в която се съдържат основните характеристики на процедурните правила, които се прилагат при издаване на актове за връщане на незаконно пребиваващи граждани, за налагане на забрана за влизане и извеждане от страната. Съгласно чл. 12 от Директива 2008/115/ЕО, решенията за връщане, решенията за забрана за влизане и

решенията за извеждане се издават в писмена форма и посочват фактическите и правните основания, както и информацията относно съществуващите правни средства за защита. Информацията относно фактическите основания може да бъде ограничена, когато националното право позволява ограничаване на правото информация, по-конкретно за да се гарантира националната сигурност, отбраната, обществената сигурност и с оглед предотвратяването, разследването, разкриването и санкционирането на престъпления. Срокът на мярката от 5 години, който е определен със заповедта е в рамките на предвидения в закона и се определя по преценка на административния орган, като установените процедурни правила не изискват той да се мотивира.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава компетентният да приложи ПАМ административен орган, да отчете: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 45 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Ю., турски гражданин, [дата на раждане] в Република Турция, , притежаващ турски паспорт № U 26848481, издаден в Република Турция на дата 21.07.2022 г. и валиден до 21.07.2032 г. срещу Заповед № 5403 ПАМ – 80 / 21.03.2025 г. на Заместник – началник на ГПУ – [населено място], с която е заповядано да се приложи принудителна административна мярка „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“, за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнението на връщането на чужденеца.

Решението е окончателно на основание чл. 46, ал. 2, т. 3 от ЗЧРБ.